

ας ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνείδων· καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταί, τὴν μείζω δεδῶκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι· ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται· πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἕνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά· τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. 6. Τὸ δὲ Τ τοῦτο, (οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖροσι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ φῶ καλεῖται), ὁ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰμὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τὸ, τε ἄλφα καὶ τὸ Υἶ, οὐκ ἂν ἠκούσθη, μόνον τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πρότε βιασαμένων, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελαῖσαι πατρῶν, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν· ὅθεν δὲ, καὶ ἀπὸ τινῶν ἀρξάμενον, ὦρα λέγειν. 7. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων), ἐπηγρόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον· κατηγορῶν δὲ παρὰ κωμωδιῶν τινι ποιητῆ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν, ὡς ἐφαίνεται, τὸ γένος ἀνάκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς· παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα· μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν ὄμην συντετραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπῶμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἷστον ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν καὶ κάττυμα καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασιλιτταν ὀνομάζειν οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πῖμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα τις ὀνομάσῃ· καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονομένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς· οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακόντων μοι γραμμάτων· κίσσαν μου, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὀνόμασεν. Ἀφείλετο δὲ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀρισάρχου· περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας· ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ὑμηττόν, ὄρωντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. 9. Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας μὲ ἐξέβαλεν ὄλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλατταν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σέυτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν· ὅτι δὲ ἀνεξίκακον εἰμὶ γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάρραγον ἀποσπάσαντι, πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι θουκυδίτην σύμμαχον· τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παῖσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης· κάγῳ μὲν τοιούτον. 10. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά· ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα.